Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Joseph Smith,

holdt i Conferencen i Nauvoo i Nærheden af Templet, den 6te April 1844.

(Fra „Journal of Discourses.")

Guds Person og Væsen. — Skabelsen. — Saliggjørelse for de Døde. — Den utilgivelige Synd. — Opstandelsen. — Daaben med den Hellig-Aand, o. s. v.

Elskelige Hellige! Jeg vil anmode denne Forsamling om at skjenke mig sin Opmærksomhed, medens jeg omhandler Emnet: de Døde. Vor elskede Broder Ældste King Folletts dødelige Afgang, som fremkaldtes ved, at et Klippestykke styrtede ned i den Brønd, hvor han arbeidede, og knuste ham, har nærmest foranlediget mig til at tale om denne Gjenstand. Hans Venner og Beslægtede have opfordret mig til at tale; men da der er Mange i denne Forsamling, som boe her i Staden, saavel som andre Steder, hvilke have mistet Venner, er jeg tilbøielig til at tale om dette Emne i Almindelighed, og fremlægge mine Anskuelser for Eder, saa vidt mine Evner strække sig, og saa vidt jeg bliver inspireret af den Hellig-Aand til at dvæle derved.

Jeg ønsker Eders Forbøn og Tro, for at kunne blive veiledt af Gud den Almægtige og faae den Hellig-Aands Gave, saa jeg kan fremkomme med Ting, der ere sande, og som I med Lethed kunne fatte, saa at Vidnesbyrdet kan bringe Eder til Overbeviisning om Sandheden af hvad jeg siger. Beed, at Herren maa styrke mine Lunger og standse Vinden, og lad de Helliges Bønner til Himmelen opstige for den Herre Zebaoths Throne; thi de Retfærdiges Bønner formaae meget. Der er Kraft her, og jeg troer virkeligen, Eders Bønner ville vorde hørte.

Forend jeg begynder vidtløftigt at drøfte det foreliggende Emne, vil jeg tage Traaden fra Begyndelsen af, saa at I bedre kunne fatte det. Jeg vil gjøre nogle indledende Bemærkninger, for at I kunne forstaae det, naar jeg kommer til det. Jeg har ikke til Hensigt at kildre Eders Øren med sprudlende Veltalenhed, et henrivende Sprog eller videnskabelige Floskler, men

agter kun at opbygge Eder med Himmelens simple Sandheder.

Jeg vil altsaa gaae tilbage til Begyndelsen — til Skabningens Morgen. Der er Udgangspunktet, vi maae see hen til, for at kunne blive fuldkommen bekjendt med den store Elohims Sind, Hensigter og Forordninger, hvilken throner i Himlene, ligesom han gjorde, da denne Verden blev skabt. Det er nødvendigt for os at have et rigtigt Begreb om Gud selv at begynde med. Dersom vi begynde ret, er det en let Sag at gaae ret hele Tiden; men dersom vi begynde forkeert, kunne vi gjerne vedblive at gaae forkeert, og det vilde blive vanskeligt nok at komme paa ret Vei igjen.

Der er kun meget faa Væsener i Verden, som have rigtige Begreber om Guds Person. Majoriteten af Menneskene forstaaer Intet med Hensyn til deres Slægtskabsforhold til Gud, hverken hvad Fortiden eller Fremtiden angaaer. De kjende slet ikke Beskaffenheden af dette Slægtskabsforhold, og følgelig vide de ikke stort mere end det umælende Dyr — at spise, drikke og sove.

Dersom Menneskene ikke lære Mere end at spise, drikke og sove, og ikke kjende noget til Guds Planer, da forstaaer Dyret ligesaa meget. Det spiser, drikker og sover, og veed Intet om Gud; desuagtet veed det ligesaa meget som vi, uden vi lære at forstaae ved Gud den Almægtiges Inspiration. Dersom Menneskene ikke forstaae Guds Væsen, forstaae de ikke sig selv. Jeg ønsker at gaae tilbage til Begyndelsen og hæve Eders Aand til en høiere Sphære og give Eder et mere ophøiet Begreb, end Menneskene i Almindelighed søge efter.

Jeg vil spørge denne Forsamling — enhver Mand og Qvinde besvare dette Spørgsmaal i deres eget Hjerte — hvad Slags Væsen er Gud? Spørg Eder selv, og lad høre om Nogen af Eder har seet, hørt eller havt Samqvem med ham. Dette er et Spørgsmaal, som maaskee længe vilde optage Eders Tanker. Jeg gjentager atter: Hvad Slags Væsen er Gud? Veed nogen Mand eller Qvinde det? Har Nogen af Eder seet ham, hørt ham eller samtalet med ham? Her er et Spørgsmaal, som sandsynligviis vil beskjæftige Eders Sind fra nu af. Skriften siger os, at „dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum."

Dersom Nogen ikke kjender Gud eller udforsker hvad Slags Væsen han er, vil han indsee — hvis han undersøger sit eget Hjerte, og hvis Jesu og Apostlernes Udsagn vare sanddrue — at han ikke har det evige Liv; thi Ingen kan have det evige Liv paa nogen anden Betingelse.

Mit første Øiemed er at udfinde hvad Slags Væsen den eneste vise og sande Gud er, og hvis jeg er saa heldig at kunne fatte Gud, og kan fremlægge Principerne for Eder saa tydeligt og forstaaeligt, at Aanden kan stadfæste dem for Eder, da lad hver Mand og Qvinde herefter forholde sig taus, lægge Haanden paa Munden og aldrig opløfte sin Haand eller Røst mod en Guds Mand eller mod Guds Tjenere mere. Men om det mislykkes mig, bliver det min Pligt at frafalde al videre Paastand om Aabenbaring, Inspiration eller om at være en Prophet, og vilde da være ligesom den øvrige Verden — en falsk Lærer, blive hilset som en Ven, og Ingen vilde tragte efter mit Liv. Dersom alle Religionslærere vilde være ærlige nok til at frafalde deres Paastande om guddommelig Sendelse, naar deres Uvidenhed om Guds Kundskab blev aabenbaret, vilde de være ligesaa slemt farne som jeg, og man kunde da ligesaa gjerne tage andre falske Læreres Liv som mit, dersom jeg er falsk. Hvis Nogen har Ret til at ihjelslaae mig, fordi han anseer mig for og siger jeg er en

falsk Lærer, da skulde vi efter det samme Princip være retfærdiggjorte ved at ihjelslaae enhver falsk Lærer, og hvor vilde Blodbadet ophøre? hvem vilde gaae fri?

Men antast Ingen for hans Religion; enhver Regjering burde tillade alle Mennesker at have deres Religion i Fred. Intet Menneske har Ret til at tage Nogens Liv paa Grund af Meningsforskjel i Religionssager, og alle Love og Regjeringer burde tolerere og beskytte enhver Religion, hvad enten den er sand eller vildfarende. Enhver Mand har af Naturen, og i vort Land tillige ifolge Constitutionen, Ret til at være en falsk Prophet ligesaa vel som en sand. Hvis jeg beviser, at jeg har Guds Sandhed, samt at ni og halvfems af hundrede af de forskjellige Religionsforkyndere ere falske Lærere uden Myndighed, medens de paastaae at have Reglerne til Guds Rige paa Jorden, og jeg skulde ihjelslaae dem, fordi de ere falske Lærere, vilde hele Verden blive oversvømmet med Blod.

Jeg vil bevise, at Verden er vildfarende ved at vise hvad Gud er. Jeg vil undersøge hvem Gud er, thi jeg ønsker, I skulle lære ham at kjende, og dersom jeg kan bringe Eder til at forstaae Gud, burde alle Forfølgelser mod mig ophøre. I vilde da vide, at jeg er hans Tjener, thi jeg taler som En, der har Myndighed.

Jeg vil gaae tilbage til Begyndelsen, før Verden blev til, for at vise hvad Slags Væsen Gud er. Hvad Slags Væsen var Gud i Begyndelsen? Oplad Eders Øren og hør, alle Jordens Ender, thi jeg vil bevise Eder det af Bibelen og fortælle Eder om Guds Hensigter med Hensyn til Menneskeslægten, samt hvorfor han blander sig i dens Affairer.

Gud selv var engang ligesom vi nu ere, og er et ophøiet Menneske, der sidder paa sin Throne i de høie Himle. Dette er den store Hemmelighed. Om Sløret skulde borttages idag, og den store Gud, som styrer denne Verden paa dens Bane, og som opholder alle Verdener og alle Ting ved sin Kraft, skulde vise sig synligen for os, — jeg siger, dersom vi kunde see ham idag, vilde I see ham i et Menneskes Skikkelse — liig Eder selv, i Person, Skikkelse og Form som en Mand; thi Adam blev skabt i Guds Billede og Lignelse, og fik Underviisning af ham, spadserede med ham og talede med ham, ligesom et Menneske taler med et andet.

For at kunne forstaae Emnet: de Døde, og til Trøst for dem, der sørge over Tabet af deres Venner, bliver det nødvendigt, at vi forstaae Guds Person og Væsen, og hvorledes han blev en Gud; thi jeg agter at sige Eder, hvorledes Gud blev en Gud. Vi have forestillet os, at Gud har været Gud fra Evighed af. Jeg vil bortrydde dette feilagtige Begreb og kaste Sløret tilside, saa I kunne see.

Dette er ubegribeligt for Nogle, men alligevel i sig selv let at forstaae. Det er det første Princip i Evangeliet at kjende med Vished Guds Væsen, samt at vi kunne samtale med ham ligesom vi samtale med hverandre, og at han engang var et Menneske ligesom vi; ja, at Gud selv, Alles Fader, boede paa en Jord, ligesom Jesus Christus gjorde, og jeg vil bevise det ud af Bibelen. Jeg kunde ønske, jeg var paa et passende Sted, og at jeg havde en Røst som en Erkeengels Basun, saa jeg kunde fortælle det paa en saadan Maade, at Forfølgelse maatte standse for evigt. Hvad sagde Jesus? (Læg Mærke dertil, Eldste Rigdon!) Bibelen underretter os om, at Jesus sagde: „Ligesom Faderen har Magt i sig selv, saaledes har Sønnen Magt" til hvad? Til at gjøre hvad Faderen gjorde. Svaret er indlysende: at nedlægge sit Liv og tage det igjen? Troe I dette? Dersom I ikke troe det, troe I ikke Bibelen. Skriften siger det, og jeg

udfordrer al Verdens Viisdom og Lærdom og alle Jordens og Helvedes Kræfter forenede til at gjendrive det.

Her altsaa er det evige Liv — at kjende den eneste levende og sande Gud, og I skulle lære, hvorledes I ogsaa kunne blive Guder, og hvorledes I kunne blive Konger og Præster for Gud, ligesom alle Guderne have gjort før Eder, nemlig ved at gaae fra en lille Grad til en anden, fra en lille Magt til en større, fra Naade til Naade, fra Ophøielse til Ophøielse, indtil I naae de Dødes Opstandelse og blive istand til at boe i Evighedens Brynde og at være i Herlighed, ligesom de, der have erhvervet sine Throner og evig Magt. Og jeg ønsker at gjøre Eder opmærksomme paa, at Gud, medens visse Individer forkynde hans Navn i disse sidste Dage, hverken spøger med Eder eller mig.

Disse ere de første Trøstegrunde. Hvilken Trøst er det ikke for de Sørgende, naar de maae skilles fra sin Mand, Hustru, Fader, Moder, sine Børn eller dyrebare Slægtninge at vide, at endskjøndt den jordiske Hytte nedlægges og opløses, skulle de opstaae igjen og boe i Evighedens Brynde og uvisnelig Herlighed, ikke for at lide, sørge eller døe mere, men de skulle være Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger. Hvad vil det sige? Det er at arve den samme Magt, den samme Herlighed og den samme Ophøielse som en Gud, og at bestige Throner i de evige Verdener, ligesom de, der ere gaaede forud for Eder. Hvad gjorde Jesus? Jeg gjør hvad jeg saae min Fader gjøre, da Verdener rullede ind i Tilværelsen. Min Fader forarbeidede sit Rige med Frygt og Bæven, og jeg maa gjøre ligesaa; og naar jeg faaer mit Rige, skal jeg nedlægge det for min Faders Fødder, saa han kan erholde Rige efter Rige, hvilket vil ophøie ham i Herlighed. Han vil da stige til en høiere Grad af Ophøielse, og jeg skal indtage hans Plads, hvorved jeg selv bliver ophøiet. Saaledes følger Jesus sin Faders Fodspor og arver hvad Gud havde tidligere; paa denne Maade forherliges og ophøies Gud ved alle sine Børns Saliggjørelse og Ophøielse. Dette er uden al Modsigelse indlysende, og I lære herved nogle af de første Principer i Evangeliet, hvorom saameget er bleven talt.

Naar man skal op ad en Stige, maa man begynde ved den nederste Ende og tage Trin for Trin, indtil man naaer Toppen, og saaledes er det ogsaa med Evangeliets Principer: man maa begynde med Begyndelsen og vedblive at lære indtil man kjender alle Ophøielsens Principer. Men det vil tage Eder en betydelig Tid, efterat I ere gaaede bag Sløret, inden I lære dem alle. Vi kunne ikke fatte dem alle i denne Verden — det vil være et stort Arbeide for os at lære vor Saliggjørelse og Ophøielse endog hiinsides Graven. Jeg formoder, det er mig ikke tilladt at drøfte Noget, som ikke findes i Bibelen. Hvis jeg gjorde det, antager jeg, at der er saamange „overvættes Vise" her, at de vilde raabe „Forræderi" og slaae mig ihjel, saa jeg vil holde mig til den gamle Bibel og være Commentator idag.

Jeg vil drøfte det allerførste hebraiske Ord i Bibelen. Jeg vil gjøre nogle Bemærkninger over den allerførste Sætning i Beretningen om Skabelsen, bereschit. Jeg ønsker at analysere dette Ord. Be betyder i, ved, formedelst, osv., reschit betyder Hovedet, thi resch er Hoved, og it er en grammatikalsk Endelse. Da den inspirerede Herrens Tjener nedskrev det, satte han ikke Ordet be der. En gammel ubemyndiget Jøde tilføiede det. Han syntes, det var for galt at begynde at tale om Hovedet! Først stod der: „Hovedet for Guderne bragte Guderne frem." Dette er Ordenes sande Betydning. Bara betyder at bringe frem. Hvis I ikke troe det,

troe I ikke Guds lærde Tjener. Verdens Lærde kunne ikke lære Eder mere herom, end hvad jeg har fortalt Eder. Altsaa, Hovedguden bragte Guderne frem i det store Raad.

Jeg vil omsætte og tydeliggjøre det i det engelske Sprog. O, I Lovkyndige, Doctorer og Præster, som have forfulgt mig! jeg ønsker at lade Eder vide, at den Hellig-Aand ogsaa veed Noget ligesaavel som I. Hovedguden kaldte Guderne sammen, og de sadde i Raad om at danne Verden. Medlemmerne af dette store Raad sadde om Hovedet i Himlene hist og besluttede Tilblivelsen af de Verdener, som dengang bleve skabte. Naar jeg siger Doctorer og Lovkyndige, mener jeg Theologerne. En eller anden Lærd kunde maaskee faae isinde at indvende, at Skriften siger saa og saa, og vi maae troe Skriften; den maa ei forandres. Men jeg vil vise Eder en Vildfarelse i den.

Jeg har en gammel Udgave af det Nye Testamente paa Hebraisk, Latin, Græsk og Tydsk. Jeg har læst endeel i det tydske Testamente og fundet, at det er den meest rigtige Oversættelse, og svarer nærmest med de Aabenbaringer, Gud har givet mig i Løbet af de sidste fjorten Aar. Det fortæller om Jachobov, Zebedæi Søn, det er Jacob. I det engelske Testamente er hans Navn oversat med James. Dersom nu Jacob havde Reglerne, kunde I tale om James i al Evighed og aldrig faae Reglerne. I Matth. 4, 21. i min gamle tydske Udgave staaer der Jacob istedetfor James.

De Lærde sige: „Dersom Du prædiker Andet, end hvad som stemmer med Bibelen, ville vi raabe Forræderi.“ Hvorledes kunne vi undgaae Helvedes Fordømmelse, dersom Gud ikke er med os og giver os Aabenbaring desangaaende? Menneskene binde os med Lænker. Det latinske Testamente siger Jachabod, hvilket er eensbetydende med Jacob, det hebraiske siger Jacob, det græske siger Jacob og det tydske siger Jacob. Her have vi Fires Vidnesbyrd mod Eens. Jeg takker Gud for, at jeg har faaet denne gamle Bog; men endnu mere for den Hellig-Aands Gave. Jeg har faaet fat paa den ældste Bog i Verden; men den ældste Bog har jeg i mit Hjerte, nemlig den Hellig-Aand. Jeg har alle fire Testamenter. Kom hid, I Lærde, og læs om I kunne. Jeg skulde ikke være fremkommet med dette Vidnesbyrd, havde det ikke været for at forsvare Ordet rescilit, Hovedet, Gudernes Fader. Aarsagen hvorfor jeg har omtalt dette er for at vise, at jeg har Ret.

I Begyndelsen sammenkaldte den øverste Gud et Raad af Guder, hvilke lagde den Plan at skabe Verden og befolke den. Naar vi begynde at lære paa denne Maade, begynde vi at faae Kundskab om den eneste sande Gud, og hvad Slags Væsen det er, vi skulle dyrke. Naar vi have faaet Kundskab om Gud, begynde vi at forstaae, hvorledes vi skulle nærme os ham, og hvorledes vi skulle bede til ham, saa vi kunne blive bønhørte.

Naar vi forstaae Guds Væsen og vide, hvorledes vi skulle komme til ham, begynder han at udfolde Himlene for os og kundgjør os Alt om dem. Naar vi ere rede til at komme til ham, er han rede at komme til os.

Nu vil jeg spørge Alle, som høre mig, hvorfor de Lærde, der prædike Saliggjørelse for Menneskene, sige, at Gud skabte Himlene og Jorden af Intet? Aarsagen er, at de ere uvidende om det, som hører Gud til og ikke have den Hellig-Aands Gave. De ansee Enhver, der modsige deres Begreber, som en Gudsbespotter. Dersom En siger dem, at Gud skabte Verden af Noget, ville de kalde ham en Daare. Men jeg er lærd og veed Mere end alle Verdens Vise tilsammen; den

Hellig-Aand veed det i al Fald, og den er i mig og forstaaer Mere end hele Verden.

Spørg de Lærde, hvorfor de sige, at Verden blev til af Intet, saa ville de svare: „Siger ikke Bibelen, at Verden blev skabt?" og af Ordet skabe uddrage de den Slutning, at Verden blev dannet af Intet. Men Ordet skabe kommer af Ordet bara, hvilket ikke betyder at skabe af Intet; det betyder at organisere — ligesom en Mand vilde organisere sine Materialier og bygge et Skib. Heraf udlede vi, at Gud havde Materialier at organisere Verden af — chaotiske Stoffer eller Elementer, hvori al Herlighed boer. Elementerne have existeret ligesaa længe som Gud selv, og deres iboende Egenskaber kunne aldrig tilintetgjøres: de kunne organiseres og opløses, men ei tilintetgjøres. De have ikke havt nogen Begyndelse og kunne ikke heller have nogen Ende.

(Fortsættes.)

Bemærkninger af Præsident Brigham Young
i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 26de August 1860.
(Fra „Deseret News.")

Vi nyde store Velsignelser og Privilegier, og burde i Sandhed paaskjønne dem. Intet Folk paa Jorden nyder den Fred og Ro, som vi have i disse Bjerge, og intet Folk har saamegen Grund til at være taknemmelige mod Gud og til at erkjende hans Haand i alle Ting, som vi. Vi have Livsens Ord; Livsens Lov er aabenbaret til os — Guds Søns Præstedømme, om er efter det evige Livs Kraft; vi ere lykkelige Besiddere af den.

Vi have stor Aarsag til at være Herren taknemmelige for at vi boe blandt disse Bjerge; dette har jeg sagt lige siden vi kom hertil. Da vore Fjender fik at vide, at vi vilde nedsætte os i disse Bjerge, sagde de, at vi aldrig kunde fordrives herfra mere, og de talte Sandhed. Hvis vi nogensinde forlade dem, vil det skee frivilligt. De sagde, de vilde drive os ud fra Ohio, fra Missouri og fra Illinois, og de gjorde det; men fra disse Bjerge kan Ingen fordrive os. Alt hvad vi have at gjøre er at gjøre ret, vandre ydmygt for Herren og handle retskaffent mod hverandre og alle Mennesker, og lad vort værste Ønske over vore største Fjender være, at vi maae opleve den Dag, da de ville blive nødte til at gjøre ret. Jeg har aldrig ønsket dem noget Værre, end at de vilde handle ærligt og redeligt, betale deres Gjeld og vandre i Ydmyghed for Herren med hverandre. Dette er det Værste, jeg ønsker over dem, som nu ere her, og som have søgt at udgyde vort Blod for Guld, samt at de, naar de forlade Territoriet, ikke ville stjæle Noget; men at formaae dem til ikke at lyve paa os, har jeg ikke meget Haab om.

Alle Nationer nærme sig hurtig deres Undergang. Gjennemsøg de meest oplyste Nationer, som nu leve paa Jorden, og I ville finde, at de leve af Opdigtelse, fryde sig i Mørket, løbe efter Vildfarelse, drikke med Begjerlighed Løgn og hade Sandheden. Dette er i Sandhed Tilfælde med den amerikanske Nation, som Enhver veed, der er bekjendt med dens religieuse, politiske og moralske Tilstand. Der findes individuelle Undtagelser, men naar man tager Jordens Befolkning som Nationer, saa troe de ikke Sandheden; de søge efter Usandhed og Løgn og sige ved sig selv:

„Verden gaaer sin vante Gang, Morgenen kommer som den pleier og efterfølges af Aftenen; vi leve Dag efter Dag, og Alt er omtrent som igaar.“ Hvorlænge vil det vedvare? De troe, at Alting skal forblive som det var siden Fædrene hensove, at Christus ikke vil komme og at Prophetierne ikke skulle gaae i Opfyldelse, med mindre det skulde være aandeligt.

Læs Historien fra Enochs Dage, da han byggede en Stad, som blev optagen fra Jorden; gaa videre til Noah, som byggede Arken, i hvilken han færdede over den omkomne Verden; til Abraham, Isaak og Jacob; læs Mose, Esaiæ, Jeremiæ, Ezechiels og de saakaldte smaa Propheters Skrifter lige ned til Johannes den Døber, Messiæ Forløber, eller til den Tid, Maria og Elizabeth glædede sig over at Messias skulde fødes; læs derpaa vor Herre Jesu Disciples Skrifter og gjennemsøg Historien fra de Dage af indtil vor Tid, og I ville finde, at naar Menneskene i Aarrækker have henvendt meget af deres Opmærksomhed paa at fabrikere Mordvaaben, have de tidligere eller sildigere faaet Anvendelse for dem.

Vor Nation, England, Frankrig, Tydskland, Østerrig, Italien og andre Nationer have i mange Aar anstrengt deres Opfindelsesevne og offret store Summer paa at optænke og fabrikere Mordredskaber. Ved sin Hjemkomst forærede Br. Hooper mig en Riffel, der næsten skal være saa fortræffelig, at den skyder Folk, medens den hænger paa Væggen uden Krudt eller Kugle; og Br. George Q. Cannon bragte et Par Pistoler, af hvilke hver kan skyde tolv Skud istedetfor sex. Ifølge Historiens Vidnesbyrd ville alle de Ødelæggelsesvaaben, som nu fabrikeres, blive benyttede, indtil Menneskene have udryddet hverandre, og Ingen kan forebygge det. Oprørsaanden virker med Utrættelighed blandt Nationerne og svækkes ikke.

Vi opholde os her mellem disse Bjerge og have Fred og Overflødighed. Findes her Nogen, som ikke har Brød nok? Nogle klage over, at de have det knapt, men hvad er iveien for at saadanne Folk kunne leve godt? Have I ikke Brødstof nok? Jo, I have det bedste Hvedemeel, man kan faae, og I have desuden Rug, Byg og Havre. Hvad er til Hinder for, at I ikke kunne holde en Ko og have Smør og Mælk? Kunne I ikke avle Kartofler, Græskar, Turnips, Løg, Kaal og alle andre Havesager, som I behøve? Hvad hindrer Eder fra at holde et Sviin, saa I kunne have lidt Flesk? Alle disse Ting kunne I have, om I ønske. Hvem kan forstyrre Eder? Ingen, uden I selv. Om I ønske det, kunne I trættes og kives med hverandre og føre et uhyggeligt Liv; i modsat Fald kunne I leve behageligt her, og Guds Fred vil hvile over Eder.

Vi ere de bedste Folk i Verden og have den største Aarsag til at være Herren taknemmelige for vort Hjems Beliggenhed. Lad os elske hverandre, og Gud over alle Ting. Der staaer skrevet: „Elsker Eders Fjender.“ Jeg troer ikke, at Noget af hvad Apostlerne have skrevet er bleven mere mistydet end disse Ord. „Elsker Eders Fjender!“ Hvad, elske Helvede? Om Nogen gjør det, kommer han hvor Djævlene ere. Hvis der havde staaet: „Elsk Aanderne, som Gud har sat i Legemerne, og søg at bringe dem tilbage til mig og gjøre dem Godt, og beed for dem, der forfølge Eder,“ da vilde jeg føde og klæde dem, drage Omsorg for dem og sætte dem paa et Sted, hvor de ikke kunde skade Nogen. I synes maaskee, jeg taler imod Bibelen; men hvis I forstaae hvad Herren mener, naar han taler om at elske sine Børn, vilde I vide, at han ikke elsker dem som

de nu ere, thi han er vred paa de Ugudelige — han har Mishag i deres onde Gjerninger, men han elsker sine Børn, fordi han har organiseret dem, og han ønsker, de vilde være ham lydige.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Vi have allerede i „Stjernen" Nr. 2 gjort vore Læsere bekjendte med, at to af de Tolv, Præsidenterne Amasa Lyman og Charles C. Rich, have gjestet denne Mission. Hensigten med deres Komme hertil var at besøge saamange af de Hellige i Skandinavien, som Tid og Leilighed vilde tillade; men da forholdsviis kun Faa have havt den Tilfredsstillelse at see dem, troe vi, det vil være vore Læsere kjært gjennem „Stjernen" at faae en kortfattet Skildring af vore Reiser og Besøg blandt de Hellige, medens de opholdt sig her, saa de af de Hellige, der ei vare begunstigede med et Besøg af disse Brødre, kunne vide, at Tiden blev godt benyttet, og at følgelig Ingen har Aarsag til at føle sig skuffet ved ikke at faae dem personlig at see.

Vi betvivle ikke, at de Hellige jo vilde have anseet det som en stor Ære og Velsignelse at skue disse Brødres Ansigt, at høre de Raad og Lærdomme, der flød fra deres Læber og at nyde af den Aand, der ledsagede dem, hvilken overalt bragte Liv Glæde. De, som ikke vare begunstigede med et Besøg, maae ingenlunde troe sig forglemte, thi værer forvissede om, at I Alle vare i kjærlig Erindring, og det var ikke af Forsømmelse paa vor Side, at ikke alle Conferencerne bleve besøgte. Vore Brødre ønskede, at vi skulde bringe alle de Hellige deres hjerteligste Hilsen med Løfte om at ville fornye Besøget i Skandinavien næste Sommer, hvis Tid og Midler tillade det. I Tilfælde af at dette vort Ønske bliver opfyldt, kunne de Conferencer og Dele af Missionen, som denne Gang ikke bleve besøgte, vente at see dem da.

Det vil erindres, at Præsidenterne Lyman og Rich ankom hertil Staden den 10de f. M. Den 12te om Aftenen bivaanede de de Helliges Forsamling paa Nørrebro, hvor de prædikede i det engelske Sprog, hvilket oversattes af Eldsterne Liljenqvist og Thomassen. Den 14de samledes de med de Hellige paa Enighedsværn, hvor de ligeledes glædede de talrigt Forsamlede med deres oplivende Taler, der senere oversattes.

Den 17de reiste vi med Dampskibet „Kronprincesse Louise" til Christiania, hvor vi ankom den 19de om Formiddagen og modtoges paa det Venligste af Eldsterne C. F. Dorius og Olen Hansen, der førte os til Hotel Scandinavie. Samme Dag samledes vi med de Hellige til Conference, for hvem vi bleve præsenterede af Præsident C. Dorius. Vi hørte med stor Interesse paa de forskjellige Rapporter, som de omreisende Eldster og Greenspræsidenterne aflagde, og efterat Forsamlingen var hævet, bleve vi paa den hjerteligste Maade hilsede af de Hellige med straalende Ansigter og kraftige Haandtryk.

Løverdagen den 20de toge vi med Eldsterne C. og F. Dorius, Hansen og Gudmundsen en Tour ud til Krogkleven, omtrent 4 Mile fra Christiania for at besee Landet. Fra denne steile Fjeldvæg nyder man en herlig og imponerende Udsigt, idet man overskuer Tyrifjorden og Ringerige samt i Baggrunden Landskaberne lige til de

fjerne Snefjelde, der udgaae fra Langfjeldene, og det Hele mindede os om vort elskede Hjem hiinsides det store Hav.

Søndagen den 21de samledes vi atter til Conference med de Hellige Kl. 9 Form., hvor Præsidenterne Lyman og Rich talede til de Tilstedeværendes Opbyggelse og Opmuntring, hvorefter Ældsterne Dorius fremtraadte og oversatte for dem, der ikke forstode det engelske Sprog. Megen Belærelse blev given under Indflydelsen af Herrens Aand, der var rigeligen udgydt over Forsamlingen, medens Glæde og Lykkelighed afspeilede sig paa hvert et Ansigt. Mødet hævedes til næste Eftermiddag Kl. 6, da vi atter samledes i den rummelige, men overfyldte Sal, hvor saavel de Hellige som Fremmede med øiensynlig Interesse lyttede til Præsidenterne C. Dorius', Lymans, Richs og vore egne Bemærkninger. Herrens Værk i hiin Deel af Viingaarden synes at være i en trivelig Forfatning, uagtet de mange Hindringer, der stille sig iveien for Ordets Forkyndere. Det var os særdeles kjært at samles med de Hellige i Christiania, at føle deres Aand og at være Gjenstand for al den Kjærlighed og Velvillie, som udvistes mod os, og vi følte til at velsigne dem og alle de Oprigtige af Hjertet i Herrens Navn.

Efter at have taget Afsked med de norske Hellige toge vi den 24de med „Exellencen Toll" til Gotheborg, hvor vi indtraf om Morgenen den 25de. Vi bleve ved Ankomsten modtagne af Præsident Berndtson, der bragte os til et Hotel, og efter at have indtaget nogle Forfriskninger, besøgte vi nogle af de Hellige, der modtoge os med deres sædvanlige Gjestfrihed. Om Aftenen samledes vi med de Hellige i deres Forsamlingslocale, hvor Br. Sederborg og vi selv oversatte Præsidenterne Lymans og Richs Taler. De Hellige syntes lykkelige og vare besjælede af en god Aand. Vi velsignede dem og fortsatte Reisen; thi Tiden nødte os til at gjøre et kortere Ophold her end vi kunde have ønsket, dog vare vi der længe nok til at erfare, at Værket ogsaa der gjorde en rask og sikker Fremgang. Vi forlode Gotheborg den 26de om Morgenen med Toget til Toreboda, toge derfra med Dampskib paa Canalen og Søerne til Stockholm. Hertil ankom vi Søndagen den 28de om Eftermiddagen Kl. 3, men erfarede snart, at Conferencen var begyndt om Morgenen, og de omreisende Ældsters Rapporter allerede aflagte. Kl. 5 besøgte Præsident G. Ohlson os i Hotellet, hvor vi vare tagne ind, og underrettede os om, at Forsamlingen fortsattes Kl. 7.

Vi begave os den bestemte Tid til Forsamlingsstedet, hvor vi bleve modtagne paa det Venligste af de Hellige. Ogsaa her glædede Præsidenterne Lyman og Rich vore svenske Sødskende med deres lærerige og opmuntrende Tale, der senere blev gjengivet i de Helliges eget Modersmaal. Herrens Aand var rigeligen tilstede og Alles Hjerter vare fyldte med Glæde, hvilket efterat Forsamlingen var tilende tilkjendegaves endmere ved deres Iverighed for at trykke vore Hænder til Velkomst. Den paafølgende Aften samledes vi atter, og Raad og Belærelse blev givet til Bestyrkelse for de Helliges Tro og til Gavn for Værkets Fremme i Sverrig, hvorefter vi velsignede de Hellige i Herrens Navn. Den 31te om Morgenen forlode vi Stockholm med Dampskibet „Svea," og ankom til Malmø den 2den Novbr., hvorfra vi samme Dag toge med Dampskibet „Hamlet" til Kjøbenhavn. Reisen fra Norge til Stockholm og Kjøbenhavn var særdeles behagelig, da Elementerne vare fuldkommen rolige.

Søndagen den 4de samledes vi atter paa Enighedsværn, hvor de Hellige endnu engang havde Leilighed til at høre Brødrene Lymans og Richs aandrige Foredrag, der

oversattes af Ældsterne Thomassen og Møller, hvorefter de toge et kjærligt Farvel med de Hellige, ønskende dem Himmelens rigeste Velsignelse. Samme Aften forlode vore Brødre Kjøbenhavn med Toget for over Korsøer og Hamborg at fortsætte Hjemreisen til Hull. Før vi skiltes fra dem i Hamborg, hvorfra de skulde afgaae med Dampskibet „Prince“ den 6te, modtoge vi deres Velsignelse og følte til Gjengjeld at befale dem til Herrens Varetægt og bede for dem, at Elementerne maatte være gunstige for dem og at Held og Velsignelse maae følge dem bestandigen.

Vi ville ikke undlade at henlede de Helliges særdeles Opmærksomhed paa foranstaaende herlige Tale af vor elskelige Broder, Propheten Joseph, som indeholder saa meget Lys og sand Kundskab om det, Verden har kivedes om ligesiden Christenhedens første Dage. Den vil i Sandhed være en Forfriskelse for hver Sjæl, der læser den med Guds Aand og annammer den med et ydmygt Sind. Den afholdtes i April-Conferencen, der aabnedes med Bøn af Ældste Amasa Lyman, i Anledning af Ældste King Follets Liigbegjængelse for henved tyve tusind Hellige og nedskreves af Ældsterne Willard Richards, Wilford Woodruff, Thomas Bullock og William Clayton.

Bogagenterne underrettes herved om, at „Catechismus for Børn“ vil udkomme paa Dansk i Løbet af fjorten Dage, hvorfor Reqvisitioner bedes indsendte inden næste Stjerneforsendelse. Mange af de Hellige kjende dette fortrinlige lille Værk fra den engelske Udgave, og den vil vistnok finde en stor Udbredelse, da den egner sig godt ikke blot for de Helliges Børn, men for de Hellige selv saavelsom for Fremmede, der ville erholde mange interessante Meddelelser, baade hvad Lærdomme og Begivenheder angaaer, vedrørende denne Kirke, og et af Mange fremført Ønske om at faae denne lille Bog oversat ville de nu see opfyldt. Prisen kan endnu ikke nøiagtig bestemmes, men antages at ville blive omtrent som den engelske, 1 Mk. 8 Sk.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 46.)

Ifølge deres egen Beretning affyrede de ved denne frygtelige Begivenhed syv Skud hver, hvilket i det Hele udgjorde omtrent 1,600 Skud paa et lille Selskab, bestaaende af omtrent tredive Personer.

Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en sandfærdig Skildring af Kjendsgjerningerne efter den bedste Kundskab, jeg besidder.

Joseph Young.

Adams County, Staten Illinois.

Jeg bevidner herved, at Joseph Young kom til mig idag og bekræftede ved Ed, efter Lovens Forskrift, at ovenstaaende Be-

retning er Sandhed ifølge hans bedste Kundskab. Som Stadfæstelse herpaa har jeg hertil føiet mit Navn og Rettens Segl i Quincy den 4de Juni i Herrens Aar 1839.

E. M. Woods,
Secretair i Circuit-Retten
i Adams County, Illinois."

En yngre Broder af den otteaarige myrdede Dreng blev skudt i Hoften. Denne lille Dreng fortalte selv, at da han saae sin Fader og Broder vare dræbte, troede han, at de vilde skyde ham endnu engang, dersom han rørte sig; hvorfor han anstillede sig som død og laae fuldkommen stille, indtil han hørte sin Moder kalde paa ham, efterat det var blevet mørkt.

Nathan K. Knight saae en Missourianer nedhugge McBride med en Lee, og saae tillige nogle af Pøbelen trække Klæderne af de Døende og hørte Drengene bede om Naade. Broder Knight flygtede over Mølledammen, efter at have faaet sine Kugler igjennem Lungerne og sin Finger. Efterat Blodbadet var forbi blev han af en Qvinde ført til et Huus, og medens han der laa af sine Saar, hørte han Mr. Jesse Maupin sige, at han blæste Hjernen paa een af Drengene bort, og en Dag, da han gik paa Gaden i Far West, mødte han tre Missourianere, der truede med at myrde ham, og en af dem ved Navn Rogers trak en Slagterkniv og sagde, at han ikke havde faaet sin Lee med, med hvilken han havde nedhugget McBride, „men ved Jesus jeg har Noget, som kan gjøre det ligesaa godt." Ved et stort Held undslap han imidlertid denne Skurk.

General Atchison trak sig imidlertid tilbage fra Armeen i Richmond, saasnart Gouverneurens Udryddelsesordre kom ham ihænde, uagtet vi i Far West paa denne Tid vare ubekjendte med Pøbelens Færd i Richmond og Gouverneurens Udryddelsesordre.

Den 30te October saaes et stort Compagni bevæbnede Soldater nærme sig Far West. De kom tæt hen til Byen og trak sig derefter en Miil tilbage og leirede sig for Natten. Vi bleve underrettede om, at de vare af Militsen, udcommanderede af Gouverneuren for at standse vore Foretagender; thi det var bleven fremstillet for Hs. Excellence af ugudelige og rænkefulde Mænd fra Davies, at vi vare Angriberne, og at vi havde begaaet Voldsgjerninger i Davies, osv. De havde endnu ikke modtaget Gouverneurens Udryddelsesordre, som jeg troer ikke ankom før næste Dag.

Onsdagen den 31te. Militsen i Far West bevogtede Staden afvigte Nat og forskandsede sig midlertidigt mod Syden med Vogne, Tømmer, osv. Mange af Søstrene samlede deres kostbareste Sager, da de frygtede for en haard Kamp om Morgenen, at Husene kunde blive stukne i Brand, og de selv blive nødte til at flygte, eftersom Fjenden var fem mod een.

Omtrent Kl. otte blev et Parlamentairflag sendt mod os og flere af vore Folk gik ud for at møde det; man haabede, at Sagerne vilde blive ordnede paa en tilfredsstillende Maade, naar Officererne havde faaet en troværdig Skildring af Alt. Oberst Hinkle gik ud for at møde Parlamentairen og sluttede hemmeligt følgende Overeenskomst:

1) „At udlevere Kirkens Ledere for at faae dem forhørte og straffede.

2) At tage af deres Eiendomme, som havde grebet til Vaaben, til Dækkelse af deres (Mormonernes) Gjeld og som Skadeserstatning for den af dem anrettede Skade.

3) At de Øvrige skulde forlade Staten under Soldaternes Beskyttelse, men dog tillades at forlænge deres Ophold, indtil nærmere Ordre modtoges fra den Overstcommanderende.

4) At udlevere deres Vaaben af enhver Slags mod Qvittering."

Fjenden blev idag forstærket med omtrent 1,500 Mand, og vi fik tillige Efterretning fra alle Kanter om, at Pøbelen fortsatte deres Ødelæggelsesværk.

Henimod Aften besøgte Oberst Hinkle mig og sagde, at Officererne for Militsen ønskede en Sammenkomst med mig og nogle Andre, haabende derved at Fjendtlighederne kunde blive bilagte uden at iværksætte den af Gouverneuren modtagne Udryddelsesordre. Jeg efterkom øieblikkelig dette Ønske og begav mig, i Følge med Ældsterne Rigdon og Pratt, Oberst Wight og George W. Robinson, til Militsens Leir. Men hvo kan tænke sig min Forbauselse, da vi, istedetfor at blive behandlet med den Agtelse, som den ene Borger skylder den anden, bleve tagne som Krigsfanger og behandlede med den dybeste Foragt. Officererne vilde ikke tale med os og Soldaterne, næsten alle som een, fornærmede os saameget, de havde Lyst til, udstødende Trusler mod mig og mine Ledsagere. Jeg kan ikke skildre den Scene, jeg der var Vidne til. De høie Skrig og Hyl fra mere end tusinde Munde, som opfyldte Luften og som kunde høres vidt omkring, og de gruelige og gudsbespottende Trusler og Forbandelser, der udslyngedes mod os i Masse, vare nok til at forfærde det modigste Hjerte. Om Aftenen maatte vi lægge os paa den kolde Jord, omringede af en stærk Vagt, som kun ved Guds Kraft forhindredes i at berøve os Livet. Vi bønfaldt Officererne om at oplyse os om, hvorfor vi bleve saaledes behandlede, men de vilde aldeles ikke give os Svar eller tale med os. Efter vor Ankomst til Leiren erholdt Br. Stephen Winchester og elleve andre Brødre, som vare tagne tilfange, Tilladelse af Officererne til at bære Broder Carey ind i Staten til hans Familie; thi han havde i det kolde Veir lagt til Skue for de umenneskelige Niddinger, uden at faae sine Saar forbundne eller pleiet i nogensomhelst Maade. Han døde strax efter han havde naaet sit Hjem.

Torsdagen den 1ste November. Brødrene Hyrum Smith og Amasa Lyman bragtes som Fanger til Leiren. Der holdtes en Krigsret, som dømte os til at skydes Fredag Morgen paa Torvet til Advarsel for „Mormonerne." Men uagtet deres Dom og Beslutning tillod Herren dem ikke at udøve deres morderiske Dom. Da en Leilighed tilbød sig for mig at tale med General Wilson, spurgte jeg ham, hvorfor jeg blev behandlet saaledes. Jeg sagde ham, at jeg var mig ikke bevidst at have gjort Noget, hvorfor jeg fortjente en saa brutal Behandling, og at jeg altid havde forsvaret Constitutionen og Demokratiet. Svaret var: „Jeg veed det, og det er netop Aarsagen, hvorfor jeg ønsker at dræbe Dig eller faae Dig dræbt."

Soldaterne gik derpaa ind i Byen, og uden at der lagdes dem den mindste Hindring i Veien, begyndte de at plyndre Husene og at fornærme de uskyldige Indvaanere. De droge hen til mit Huus, kastede min Familie paa Døren, bortslæbte det Meste af mine Eiendele og blottede mange af de Hellige for Alt. General Doniphan erklærede, at han Intet vilde have at bestille med saadant koldblodigt Myrderi, og at han vilde trække sig tilbage med sin Brigade næste Morgen.

Gouverneur Boggs tilskrev General Clark fra Jefferson City, at uindskrænket Fuldmagt var ham overdraget til at sætte de tidligere Ordre i Udførelse. Boggs skriver:

„Sagen er nu ganske ligefrem — Mormonerne maae undertvinges og Fred gjenoprettes i Staten. De vil derfor uden Ophold sætte de tidligere Ordre i Udførelse. Jeg har fuldkommen Tillid til Deres Dygtighed i saa Henseende; Deres Styrke vil

være mere end tilstrækkelig til at udføre dette Hverv. Skulde De behøve Artilleri, vil jeg anbefale Dem at henvende Dem til den commanderende Officeer i Fort Leavenworth, for at faae saameget, De behøver. De er herved bemyndiget til i Staten Missouris Navn at laane det. Formændene for denne Opstand skulde afstraffes paa en saadan Maade, at de kunne tjene som Advarsel for de øvrige Deeltagere, og om den offentlige Fred skulde kræve det, maae Mormonerne udryddes, eller jages ud af Staten."

I Morges forlangte General Lucas, at Caldwell Militsen skulde aflevere sine Vaaben. Hinkle, som paa sit eget Ansvar havde gjort Forbund med Pøbelen at ville iværksætte sit Forræderi, lod sine Tropper marschere ud af Staden og Brødrene aflevere deres Vaaben, deres retmæssige Eiendom, som ingen Regjering paa Jorden havde Ret til at affordre dem.

Pøbelen (der kaldtes Gouverneurens Tropper) marscherede ind i Byen og, under Foregivende af at søge efter Vaaben, opbrød Gulvene, nedrev Høstakkene, bortslæbte de værdifuldeste Sager, de kunde faae Fingre i, ødelagde en stor Deel, som de ikke selv havde Brug for, tvang Brødrene med Bajonetten til at undertegne Documenter, hvorved de forpligtede sig til at betale Pøbelens Udgifter, og det endog medens disse Ugjerningsmænd skjændede vore Qvinder. Omtrent 80 Mand bleve tagne tilfange, og de Øvrige bleve befalede at forlade Staten og forbødes at opholde sig mere end tre paa eet Sted, og om der var Flere, vilde Pøbelen skyde dem ned.

Fredagen den 2den. Omtrent paa denne Tid fandt Pøbelen Sampson Avard, der havde skjult sig i et Hasselkrat nogle Mile fra Far West, og bragte ham ind i Leiren, hvor han blev hilset med Glæde; thi Avard fortalte, at Danitbanden existerede i Kirken, og at han ved sine Løgne forsøgte at gjøre Kirken til Syndebuk for hans Løgne.

Vi bleve førte til Torvet i Byen, og fik efter megen Bønfalden Tilladelse til at see vore Familier før vi forlode Far West, thi vi vare hele Tiden ledsagede af en stærk Vagt. Jeg fandt min Hustru og mine Børn svømmende i Taarer, da de troede, vi vare blevne skudte af dem, der havde sværget at tage vort Liv, og at de ikke skulde faae mig at see mere. Da jeg traadte ind af Døren, klyngede de sig fast i mine Klæder med taarefyldte Øine, medens en Blanding af Sorg og Glæde stod at læse paa deres Ansigter. Jeg bad om at maatte tale med dem et Øieblik alene, men dette blev mig negtet.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Krigen i China maa nu ansees for endt, idetmindste for Nærværende, da de Allierede have givet Chineserne en alvorlig Afstraffelse for det dem tilføiede Nederlag for et Aar siden paa Peihofloden. De have gjenoprettet deres Ære med kun et Tab af 400 Mand, medens Chineserne derimod have mistet henved 4,000. Dog har dette Felttog kostet de Allierede store Summer, da Udrustnings-Omkostningerne alene for Englands Vedkommende ere ansatte til 90 Millioner Rdlr. De chinesiske Rebeller

have paa deres Tilbagetog ødelagt hele Landet og nedbrændt 11 Stæder og 40 Landsbyer.

Der berettes, at den ægyptiske Regjering har isinde at anlægge en Jernbane fra Suez langs Kysten af det Røde Hav til i Nærheden af Aden.

Natten imellem den 10de og 11te October geraadede den ene af de tre Broer, der forbinder Constantinopel med Galata, i Brand. Ilden, der var udbrudt i et Vægterkammer mellem Pontonerne, fortærede den halve Bro og angreb de nærmestliggende Skibe, af hvilke mellem 50 og 60, deels større, deels mindre, opbrændte.

Den 3die November løb en Fregat af Stabelen i Genua, ved hvilken Leilighed det Ulykkestilfælde indtraf, at Fregatten kunste den Muur, som man havde aabnet for den, for at lade den komme ind i det Indre af Værftspladsen, hvorved en stor Mængde Mennesker bleve dræbte og Flere saarede.

Piemonteserne have d. 3. ds. under Victor Emanuels Befaling tilkæmpet sig en glimrende Seir hiinsides Garigliano. Neapolitanerne bleve med stor Voldsomhed angrebne i Fronten af Landtropperne og i Flanken af Flaaden; de sprængtes og lode Telte, Vaaben og andet Krigsmateriel i Stikken. Der blev gjort en stor Mængde Fanger. General Sonnaz forfølger Neapolitanerne og har besat de Positioner, der beherske Gaeta og selv den derværende Molo. Antallet af Fanger, der ere gjorte i Capua, udgjør 11,000 Mand. — Den 7de holdt Victor Emanuel sit høitidelige Indtog i Neapel, hvor en uoverskuelig Menneskemasse trods den vedholdende Regn uafbrudt lagde sin Begeistring for Dagen. Han har ifølge den almindelige Afstemning taget Kongeriget Begge Sicilierne i Besiddelse.

Daily News af 8de ds. beretter, at 15,000 neapolitanske Tropper med 4,000 Heste og 32 Kanoner ere flygtede for de piemontesiske Troppers Forfølgelser ind paa det romerske Gebeet ved Terracina. Pavelige og franske Authoriteter tvang dem til at gjøre Holdt ved Cisterna; de skulle afvæbnes.

Perseveranza melder, at Piemont haaber til Foraaret at kunne rykke i Marken med 300,000 Mand, 13,000 Heste, foruden Train- og Artilleriforspænd til 75 Batterier og Tilbehør til 25 Reservebatterier.

Amerika: Et stærkt Jordskjælv fandt Sted i Canada den 17de f. M., hvilket saavidt vides ingen Ulykker har afstedkommet; derimod har en Orkan i St. Lawrence Bugten anrettet betydelige Ødelæggelser.

Postdampskibet „Connaught“ er gaaet op i Luer, men Passagererne, Mandskabet og Posten bleve reddede af en forbiseilende Skonnert. Da Capitainen forlod Fartøiet, var det kun en uhyre, svømmende Ildmasse.

Paa Søerne Michigan og Erie have flere Skibbrud fundet Sted, hvorved flere Mennesker ere omkomne.

Den 29de og 30te August har en voldsom Storm anrettet store Ødelæggelser i Buenos Ayres i Syd-Amerika. To Skibe sank og 11 Mand af Besætningen druknede. 19 Skibe dreve paa Land, Vandet steg betydeligt og gjorde megen Skade i Byen, flere Huse ere nedblæste, Gasværket ødelagt, Toldboden og flere Vareoplagssteder staaer i Vand og Kysten er fuld af Vragstumper.

Poesie.

Tak Fader, tak, Du sendte Sonnen
Og frit han valgte selv at gaae,
At han os lærte Faderbønnen
Og Sandheds Vei at vandre paa;
Han tændte Lys i Verdens Nat,
Men den forstod ei Livets Skat.

Men hvo, som vaagner op af Dremme
Og seer sig nøgen, arm og blind,
Og vandrer ned i Daabens Strømme
Med et oprigtigt Barnesind,
Skal føle i sit Hjerte frit:
Der blev jeg Syndens Byrde qvit.

Og under Præstedommets Hænder,
Der Fuldmagt fik af Himlens Gud,
Jeg føler Aandens Lue brænder
Og strømmer i hver Aare ud;
Jeg føler, at i denne Pagt
Er Liv og evig Frelse lagt.

Saa gaaer jeg trygt ved dette Under
Igjennem Sorg og gjennem Held,
Og det er, Jesus, dine Vunder,
Som er min Glædes Kildevæld.
Du er mit Skjold, min Stav, min Vagt
Mod alle Djævlehæres Magt.

Saa skjenk Du Kraften i mit Hjerte
Og Aandens frie Heltemod,
At jeg kan lee ad Spot og Smerte,
Som Verden spreder for min Fod.
Du trampede jo Slangen ned,
Der vil forstyrre Sjælens Fred.

O lad mig altid grant fornemme
Din gjennemstukne Broderhaand,
Og lad mig aldrig, aldrig glemme,
For mig den taalte Bast og Baand,
For mig den gjennemboret blev,
For mig man Spotten med Dig drev.

For mig, en stakkels, fattig Synder,
Du gik din tunge Smertensvei,
For mig Du Salighed forkynder,
Der kjendte Fred og Frelse ei;
For mig Du Korsets Byrde svar
Og Spottens Tornekrone bar.

Og Sveden, som i tunge Draaber
Har farvet Jorden med dit Blod,
Den Trøst og Haab i Angsten raaber,
Naar Satan friste vil mit Mod;
Den vidner om din Kamp hiin Nat,
Da Du var ene og forladt.

Nu kan jeg — hvilken stille Glæde —
I hver en Lidelse og Trang
Herinde i mit Hjerte qvæde:
Min Gud, han gik den samme Gang,
Han tømte Løgnens bittre Skaal
Og kaldte mig til samme Maal.

Han stod for mig i Narrekaabe,
Og Sandheds Gud man slog paa Mund,
Han blev kun agtet for en Taabe
Og jaget som en fredløs Hund,
Han havde ikke Ly og Læ,
Han fødtes mellem Markens Fæ.

Saa stille, stille med hver Klage,
Har den Eenbaarne vandret saa,
Da er dit Liv jo Høitidsdage
Og Skammen farve Kinden maa,
Saa svømmer Du i Overflod,
Du, som har kostet Jesu Blod.

Har Du ham seet med sænket Hoved
Og brustent Blik paa Golgatha,
Har Du Dig hen til Stedet vovet,
Hvor Naaden ene hentes fra,
Og sænket udi Daabens Flod
Den Synd, som kostede hans Blod?

Da veed Du ogsaa, Joseph lærte
Den samme Vei til Salighed,
Hans Hjerte stadig kun begjerte
At bygge Zion op i Fred;
Og Brigham gaaer i samme Spor,
Og i hans Rost er Herrens Ord.

Snart Templet skal paa Jacksons Høie
Sin Tinde hæve imod Sky,
Og Jordens Store skal sig bøie
Og søge Zions Haab og Ly,
Og kaste sig i Støvet ned
For Lammets Lys og Herlighed.

Saa syng Halleluja, o Hjerte!
Hvert Øieblik Du banker i,
Thi Jesus løste Dødens Smerte
Og mig af Satans Slaveri.
Lyd høit min Sang fra Golgatha
Et Seierens Halleluja.

Nu synger jeg i Morgenrøden
Af Tusindaarets klare Skjær,
Og snart den sidste Fjende, Døden,
I Zion ikke findes meer.
For Gud og Lammet høres da
Den nye Sangs Halleluja.

Wilhelm Paulsen.

Conference-Præsidenterne anmodes herved om, nøiagtigt at opgjøre deres Aarsregnskab over Tienden og Emigrations-Sparefondet efter det dem tilsendte Schema. Saavel Rapporten for 4de Qvartal som den for hele Aaret tilligemed Regnskaberne ønskes indsendt snarest muligt.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	53	„	„
J. Hansen, Lolland	11	„	2
L. C. Geertsen, Aarhuus	25	„	„
N. Nielsen, Aalborg	26	„	4
C. Dorius, Brevig	30	„	„
G. Ohlson, Stockholm	15	„	„
Summa	160	„	6

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.